

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

WEG MET DAT LIJK !

Een klucht in twee bedrijven

door

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2013
Nr.3169

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **WEG MET DAT LIJK!** op te voeren moet de naam van auteur **JULIA ENGELEN** vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2013/220/026
ISBN 978-90-385-12440

© 2013 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(5 dames – 5 heren)

ADAM OPDEBLAERE : Man van middelbare leeftijd. Bewoner van de flat.

DIETER DEVOGELAERE : Homofiele man van middelbare leeftijd. Buurman van Adam.

MARIETTE BORSTELMANS : Vrouw van in de vijftig. De kuisvrouw.

SASKIA MARCOEN : Jonge vrouw en vriendin van Adam.

ALBERT KOEKELBERG : Man van in de vijftig en de directeur van Adam.

KAREL SUIKERGOED : Man van middelbare leeftijd en medebewoner van de flat.

COOKIE DOOS : Jonge naïeve vrouw en vriendin van Karel.

INSPECTEUR BOEIKENS : Vrouw van in de veertig.

AGENT HANS FLIK : Jonge man, klein en mager van gestalte.

MINETTE VERHAGEN : Jonge gewurgde vrouw : het lijk, gespeeld door een vrouw die tegen een stootje kan.

DECOR

De woonkamer van de flat van Adam en Karel. Rechts een deur naar de keuken en één naar de slaapkamer van Karel, slaapkamer 2. Links een deur naar de badkamer en één naar de slaapkamer van Adam, slaapkamer 1. In de achterwand de buitendeur met daarnaast een dubbele venster. De buitendeur komt uit op een overloop en een klein terras, de venster laat een balustrade en de skyline zien van een stad. De gordijnen zijn gesloten. Naast de venster een ruime kast, doch net te klein om het lijk erin te stoppen. De gordijnkoord naast de kast hangt rond de nek van het lijk. Naast de deur een bar met enkele barkrukken. Verder een tafel met enkele stoelen en een sofa. Klein meubilair naar believen.

KORTE INHOUD

Adam Opdeblaere komt thuis van een zakenreis en vindt in zijn sofa het lijk van Minette Verhagen, de directiesecretaresse van zijn baas Albert Koekelberg. Samen met zijn onderbuur Dieter Devogelaere probeert hij het lijk uit de flat te krijgen, maar dat verloopt niet van een leien dakje aangezien de kuisvrouw Mariette plotseling besloten heeft op zondag te komen kuisen. Bovendien krijgt Adam nog bezoek van zijn vriendin Saskia en van zijn baas. Tot overmaat van ramp arriveert de politie en die begint moeilijke vragen te stellen. In zijn angst beschuldigd te worden van moord, neemt Adam in een opwelling de identiteit van zijn buurman Dieter over, een feit dat voor de kuisvrouw, zijn vriendin en zijn directeur verborgen moet blijven. Ondertussen vliegen de beschuldigingen over en weer. Wie vermoordde Minette? Iedereen blijkt een motief te hebben en geen alibi. Of is Karel Suikergoed, Adams medebewoner de moordenaar? En waar verstop je in een kleine flat een lijk dat niemand mag zien?

EERSTE BEDRIJF

(Verduisterde woonkamer in de namiddag, een regenachtige winterdag. Als het doek opengaat, zien we een lijk op de sofa, de benen hangen over de rugleuning, het hoofd hangt naar de grond. Het is een jonge vrouw. Ze is gewurgd met een gordijnkoord, die nog rond haar hals geknoopt zit. Aan het venster aan de achterwand ontbreekt er een. De gordijnen aan het venster zijn dichtgetrokken. Adam komt aan de buitendeur, gemorrel aan het slot, gevloek.)

ADAM : *Verdomd slot. (Hij rammelt met de deur en deze gaat plots open. Hierdoor valt Adam hals over kop naar binnen en struikelt hij over een barkruk die voor de deuropening ligt.)* Vernonde, nonde, nonde! *(Hij masseert zijn scheen. Roept boos.)* Karel! Karel!! Wat doet die barkruk hier op de grond? KAREL! Nonde, nonde, nooit ruimt hij iets op. *(Hij staat op en gaat naar buiten, terug op met koffer die hij onder het venster zet, daarna opent hij de gordijnen, merkt dat er een gordijnkoord weg is. Hij zoekt er even naar. Deur dicht. Hij zet al vloekend de barkruk aan de bar. Dan merkt hij de twee omgevallen stoelen op.)* Maar wat is hier gaande! Karel! Als de kat van huis is,... *(Hij raapt de stoelen op en hangt zijn regenjas over één van hen. Naar de keuken, opent de deur.)* Mitsie! De papa is thuis! Mitsie, snoeske! Het is niet waar! Het raam staat open. *(Hij gaat de keuken in om het raam dicht te doen, terug op.)* Mitsie? Kom, kom, kom, kom, kom, kom. *(Naar slaapkamer nr. 1, in de deur)* Poes, poes, poes, poes, poes... *(Naar slaapkamer nr. 2)* Mitsie! Ze is er niet. Ze is ontsnapt. *(Hij neemt zijn gsm en toetst driftig een nummer in.)* Karel! Voicemail. Typisch. *(Hij gaat naast het lijk in de sofa zitten. Tot het lijk)* Goedendag. *(tot zichzelf)* Waar zou ze toch kunnen zijn? De badkamer! *(Hij staat op en gaat naar de badkamer, roept in de deur.)* Mitsie, schatje? *(Bevriest, realiseert zich wat hij gezien heeft, draait zich langzaam naar de sofa. Na een tel of vier.)* Juffrouw? Joehoe! Juffrouw? Voelt u zich wel goed?

O Here Maria Jozef. Ooo, dit is... *(Hij loopt wat verdwaasd rond, dan in gsm.)*
 Karel? Verdoeme, weer voicemail. *(Hij spreekt een boodschap in.)* Karel, ik
 ben het. Mayday! Mayday! Je moet onmiddellijk, onmiddellijk naar huis
 komen. Daar... er is... er zit... we hebben bezoek. *(Hij gaat voorzichtig nog
 eens aandachtig kijken.)* Mijn lieve God, dat is...

*(Dieter klopt aan de deur. Adam schrikt, probeert het kloppen te negeren, maar
 dan verschijnt Dieter aan het raam. Hij klopt op het raam en wappert met een
 enveloppe.)*

ADAM : Verdorie, Dieter. Kom morgen maar terug!

DIETER : Wat? Ik versta je niet.

ADAM : *(Naar het raam)* Kom morgen maar terug!

DIETER : Post. Verkeerd geleverd. Het kan belangrijk zijn.

ADAM : Momentje. *(Doet de gordijnen dicht, neemt zijn regenjas en drapeert die over
 het lijk. Hij doet de deur eerst volledig open, bedenkt zich en zet de deur op een
 kier.)*

DIETER : *(In de veronderstelling dat de deur wagenwijd open zal gaan, knalt er
 tegenaan.)* Au, drie potjes koffie, mijn neus.

ADAM : Geef mij die enveloppe maar.

DIETER : Ik bloed, Adam. Waarom deed je die deur niet volledig open? Mijn neus
 plakt tegen de achterkant van mijn schedel. Doe open, ik zie dubbel van de
 pijn.

ADAM : Dat gaat dadelijk weer over. Geef mij mijn post.

DIETER : Ik ga tegen de vlakke. Al het bloed stijgt op naar mijn neus. Mijn benen
 worden slap. Laat me binnen, Adam. Haal een koud washandje, roep een
 dokter, een ambulance, de MUG.

ADAM : Ik zie niets aan je neus.

DIETER : Hoe kan jij dat door dat kleine spleetje zien? Doe open zeg ik je en geef me
 een koud washandje.

ADAM : Geef mij de enveloppe en zoek in jouw flat naar een koud washandje.

DIETER : Ik geraak van mijn leven niet veilig beneden. Ik voel me zeeziek en ik zit niet eens op een boot. Laat me binnen of ik bel de politie, dan vertel ik hen dat je mij geslagen hebt.

ADAM : Neen! Geen politie! *(Hij doet de deur volledig open.)* Allee vooruit, gauw dan.

DIETER : *(In de deuropening. Overdreven zijn hoofd naar achteren houdend en met zijn hand op zijn neus.)* Rap, een nat washandje.

ADAM : Laat zien. Doe die hand weg, sukkel.

DIETER : Ik moet mijn neus dichthouden, anders stroomt het bloed er zo uit.

ADAM : *(Hij trekt de hand weg en bekijkt de neus.)* Welk bloed? Ik zie geen bloed. Daar is verdorie niets aan de hand. Vooruit, geef mij mijn brief.

DIETER : Die heb ik van het schrikken laten vallen. Hij ligt buiten op de overloop.

(Adam naar buiten om de brief op te rapen. Dieter maakt van de gelegenheid gebruik verder naar binnen te komen. Zijn neus is miraculeus genezen.)

ADAM : *(Terug binnen, houdt de deur open.)* Je hoeft het je helemaal niet gemakkelijk te maken, ik ben moe van de reis en wil rusten. Dus als je zo vriendelijk zou willen zijn om te vertrekken.

DIETER : *(Hij zet zich naast het lijk in de sofa.)* Ik wil alles horen over je zakenreis naar Sint-Petersburg. Hoe gingen de zaken? Hoe was het weer? Hoe waren de vrouwen? En vooral, hoe waren de mannen?

ADAM : Goed, goed, goed en goed.

DIETER : Heb je iets voor me meegebracht?

ADAM : Doe niet zo idioot, Dieter. Zeg, die enveloppe is open.

DIETER : Ja, ik had niet gezien dat hij aan jou geadresseerd was.

ADAM : Je hebt hem dus gelezen. Het is strafbaar iemand anders zijn post te lezen.

DIETER : Per ongeluk. Lees hem maar, je zal verstomd staan.

ADAM : *(Hij steekt de brief in zijn achterzak.)* Bedankt voor het brengen van de post, maar je hebt vast iets beters te doen dan te luisteren naar mijn saaie verhalen over nog saaiere zakenlunches en vergaderingen.

DIETER : Neen, helemaal niets te doen. *(Hij strekt zijn arm en legt die over de benen)*

van het lijk.) Kom, geef me iets te drinken van die geweldige bar van jou.

ADAM : Natuurlijk. Direct. Kom, kies een kruk.

DIETER : Ik neem mijn drankje hier wel. Aan een bar zitten is meer iets voor super stoere, tweehonderd procent hetero mannen. Ik verkies te allen tijde een zachte sofa. Amaretto on the rocks. O ja, nu je toch bezig bent, een schaalpje van die lekkere salsanootjes sla ik niet af.

ADAM : Maar dan moet je echt vertrekken. Ik moet... ik moet het vuilnis nog buitenzetten.

DIETER : Okidoki.

ADAM : Trouwens, heb jij mijn Mitsie gezien? Ik denk dat ze ontsnapt is. Het raam in de keuken stond open. Die verdomde Karel ook, niets kan je aan hem overlaten. Hier, je drankje. *(Hij zet de nootjes op het salontafeltje.)*

DIETER : Lekker. Je kat heeft vorige nacht aan mijn raam zitten janken.

ADAM : Had ze binnengelaten.

DIETER : En volop kattenhaar in mijn bed. Ik moet er niet aan denken.

ADAM : Hoe is je drankje? Vooruit, drink op.

DIETER : Je bent zo gehaast? Waar brandt het?

ADAM : Brand? Neen, neen, ik wil douchen, eten en slapen.

DIETER : *(Hij zet het schaalpje nootjes op de buik van het lijk. Eet smakelijk.)* Ach kom, vertel op, heb je leuke mensen ontmoet, interessante plaatsen gezien?

ADAM : Het was saai, PowerPoint en businessplannen, barema's en massa's tabellen. Moet je echt zo veel nootjes eten? Die zijn slecht voor je lijn, weet je.

DIETER : Ik heb trek in iets hartelijks. *(Hij biedt het schaalpje aan.)* Proeven?

ADAM : Ik weet hoe ze smaken, dank je. Waarom neem je het schaalpje niet mee naar beneden, naar je eigen flatje. Weet je wat, ik geef je het hele zakje mee.

DIETER : Neen, dank je, ik wil mezelf niet vetmesten. Je hebt gelijk, ik kan beter stoppen. *(Hij wil het schaalpje terugzetten maar stoot het per ongeluk om, zodat de nootjes over de vloer rollen.)* O, drie potjes koffie! *(Zakt op de knieën en begint de nootjes op te rapen. Hierbij zakt een arm van het lijk omlaag tot voor Dieters neus. tot het lijk)* O pardon, excuseer.

ADAM : Laat dat maar aan mij over.

DIETER : Neen, laat mij. *(Hij legt de arm zorgvuldig op de sofa en begint opnieuw nootjes op te rapen. Bevriest een tel en kijkt dan naar het lijk. Gaat staan.)*

Daar... dat was... wat zit er onder je jas?

ADAM : Ik kan het allemaal uitleggen. Neen, dat kan ik eigenlijk niet.

DIETER : Jij hebt een Russisch vriendinnetje meegebracht. Daarom moest ik vertrekken. Snoeper de poeper! Slaapt ze?

ADAM : Ja, ze slaapt! Ssst, doodmoe van de reis.

DIETER : Had dat gezegd. Hoe zit dat dan met Saskia?

ADAM : Mondje dicht.

DIETER : O, snoepertje toch. Is ze mooi? Die Russische meiden zijn naar het schijnt allemaal bloedmooi. Mag ik eens piepen? *(Hij kijkt al.)*

ADAM : Neen!

DIETER : *(Hij laat een kreet.)* D...d...drie p...potjes koffie. Ze is dood.

ADAM : Neen hoor, die Russen hè, speciaal volkje. Ze heeft een hele fles wodka soldaat gemaakt en nu ligt ze totaal knock out.

DIETER : Er zit een gordijnkoord rond haar hals.

ADAM : De laatste nieuwe mode.

DIETER : *(Hij gaat terug kijken.)* Haar tong hangt uit haar mond en ze ziet blauw.

ADAM : Een b...beest van een vrouw.

DIETER : *(ontzet)* Jij hebt je Russisch vriendinnetje gewurgd met een gordijnkoord, jouw gordijnkoord!

ADAM : Heb ik niet! Ze lag er al toen ik thuiskwam, stil, koud en erg dood. Je moet me geloven, ik heb hier helemaal niets mee te maken.

DIETER : Hoe is die hier dan terechtgekomen?

ADAM : Het was solden in het lijkenhuis.

DIETER : We moeten de politie bellen.

ADAM : We kunnen de politie niet bellen.

DIETER : Niet?

ADAM : Neen!

DIETER : Dat is nochtans de normale gang van zaken.

ADAM : Geen politie, alsjeblieft geen politie.

DIETER : O lieve deugd, (*richting buitendeur, bang*) jij hebt dat arme meisje echt de nek omgedraaid.

ADAM : Helemaal niet.

DIETER : Mijn bovenbuur is een moordenaar. (*Hij opent de buitendeur.*)

ADAM : (*Hij gooit de deur dicht.*) Waar denk jij naar toe te gaan?

DIETER : Ik bedenk net dat mijn patatjes nog op het vuur staan en ik lust geen zwarte piepers.

ADAM : Ik heb haar niet vermoord!

DIETER : Verwittig dan de politie.

ADAM : Dat kan ik niet! ... Ik ...

DIETER : Jij kent haar! O lieve God, jij kent haar.

ADAM : Minette. Het is Minette.

DIETER : (*Hij schrikt en gaat opnieuw kijken. Liegt.*) Ken ik haar? Moet ik haar kennen? Minette: mooi blauw smurfje met een koord rond de nek. Neen, ken ik niet. Nooit van gehoord, nooit gezien, allee toch niet levend.

ADAM : Help mij dan toch!

DIETER : Met wat? Mond-op-mondbeademing? ... Ze ligt er zo oncomfortabel bij. Helemaal niet Feng Shui.

ADAM : Dieter, waar heb je het in godsnaam over?

DIETER : We moeten haar rechtzetten.

ADAM : Rechtzetten. Natuurlijk. Waarom offreer ik haar geen hapje en een drankje, dan lijkt het net alsof ze op visite is.

DIETER : Ik kan het niet aanzien. Help eens.

(De mannen leggen het lijk plat op de sofa. Jas op de rugleuning.)

Zo'n lief, aardig meisje. Waarom?

ADAM : Zo lief en aardig was ze niet. Het was een tang eerste klas.

DIETER : O ja?

ADAM : Ja!

DIETER : Ik wil maar zeggen, ze ziet er lief uit. Niet dat ik haar ken of zo, maar...

ADAM : Ik kende haar des te beter. Zij had mij absoluut in de tang, de feeks.

DIETER : Wat bedoel je met 'ze had mij in de tang'? O, jij hebt haar echt vermoord! Jij kent haar en je hebt een motief.

ADAM : Je moet me geloven, ik heb het niet gedaan. En daarbij, ik heb de laatste veertien dagen in Rusland doorgebracht.

DIETER : (*bang, naar buitendeur*) Ik moet echt dringend...

(*Adam grijpt Dieter bij de kraag en pint hem tegen de achterwand, vlak naast de venster. Dieter piept angstig.*)

ADAM : Hier blijven.

DIETER : Niet met de gordijnkoord! Help! O, dit gaat zeer doen. Ik ga geen lucht meer krijgen. En ik moet nog zoveel doen in mijn leven, zoveel plannen, zoveel leuke kerels die ik nog moet leren kennen. Adam, heb erbarmen met je beste vriend. Ik kwam alleen de post brengen.

ADAM : (*Hij schudt Dieter door elkaar.*) Houd op! In hemelsnaam, kalmeer. Ik ga niemand wurgen.

DIETER : Mij ook niet?

ADAM : Natuurlijk niet.

DIETER : Je bent anders goed bezig.

ADAM : (*Hij laat Dieter los.*) Sorry, het was niet mijn bedoeling jou schrik aan te jagen. Je moet mij helpen. Wij moeten ons van het lijk ontdoen.

DIETER : Wij? Ik dacht het niet.

ADAM : Ja wij. Alleen kan ik het niet.

DIETER : Waarom geen politie?

ADAM : Dat ligt wat moeilijk. Ze... hoe zal ik het zeggen... ze ... ze weet van enkele zaakjes, wist, wist van enkele zaakjes die het daglicht niet mochten zien. En als de politie dat te weten komt...

DIETER : Zaakjes? Jouw zaakjes?

ADAM : Ik heb een beetje overdreven, meer niet.

DIETER : Verklaar je nader.... Biecht op, kerel!

ADAM : Mijn zakenreisjes, naar Sint-Petersburg bijvoorbeeld of naar...

DIETER : Miami, Dakar, New Orleans,...

ADAM : Brazilië, Zuid-Afrika,

DIETER : Tokio, Hongkong, Las Vegas,...

ADAM : Enzovoort, enzovoort.

DIETER : Al je zakenreizen dus.

ADAM : Die waren in principe niet echt nodig. Ik ging natuurlijk in naam van het bedrijf, en het is niet dat ik mijn best niet deed om contacten te leggen, maar eigenlijk waren het...

DIETER : Plezierreisjes. Het waren plezierreisjes op kosten van het bedrijf.

ADAM : Zo'n groot bedrijf, wie houdt dat allemaal bij? Niemand toch. Behalve Minette. Die hield alles bij. Ook mijn uitgaven. Om een lang verhaal kort te maken: ze wist van mijn zagezegde plezierreisjes en dat ik mijn uitgavenstaat telkens wat aandikte. In Las Vegas heb ik wat overdreven, dat moet ik toegeven. Ik ben er trouwens nog altijd nog overtuigd dat er geknoeid werd met de roulettetafel.

DIETER : En hoe is onze Smurfin erachter gekomen?

ADAM : Alle onkostennota's moesten door haar handen alvorens ze vereffend werden. Ze kon tellen. Ze dreigde ermee het openbaar te maken.

DIETER : Heb je haar daarom gewurgd?

ADAM : Ik heb haar niet om zeep geholpen! Maar je hebt gelijk, ik had motief. Ze chanteerde mij ermee. Ze eiste haar deel van de koek, ze eiste een steeds groter deel, zodat ik alsmaar meer uitgaven moest verzinnen. Op den duur leed ik verlies. In Sint-Petersburg heb ik besloten er een einde aan te maken, ironisch, gezien dat zakenreisje wel door het bedrijf was gepland. Alle onkosten netjes op voorhand bepaald, niks te foefelen.

DIETER : Och arme.

ADAM : Je moet me helpen. Het lijkt moet verdwijnen.

DIETER : Neen Adam.

ADAM : Toe Dieter.

DIETER : Neen, neen en nog eens neen.

(De kuisvrouw Mariette gooit met een smak de deur open. Ze zingt 'De Marie-Louise' van Bart Kaëll.)

MARIETTE : 'De Marie-Louise danst op en neer. Ze gaat dwars door de woeste...' O, je bent al terug.

ADAM : Wat kom jij hier doen?

MARIETTE : Kuisen.

(Dieter gooit gauw de jas over het lijk en gaat ernaast zitten, de benen en voeten dwars over zijn schoot.)

ADAM : Het is zondag! Er valt niets te kuisen, Mariette. Bovendien, ik ben de laatste weken niet thuis geweest, ik heb niets vuil gemaakt.

MARIETTE : Mijnheer Karel heeft iedere avond de grote zwier uitgehangen; champagne, brutale meiden en Go-Go. Iedere dag moest ik een valies lege flessen wegslijten. Die bar heeft dienst gedaan. Maar ik moet zeggen, vandaag ziet het er uitzonderlijk proper en opgeruimd uit. *(Ze ziet de koffer staan.)* Zal ik de hemden alvast in de wasmachine steken?

ADAM : Neen, dat hoeft niet. Je mag naar huis. Neem verlof.

MARIETTE : Zo kan ik het beleg op mijne boterham niet verdienen.

ADAM : Betaald verlof.

MARIETTE : Amai, betaald verlof nog wel. Goei zaken gedaan in Moskou?

ADAM : Sint-Petersburg.

MARIETTE : Da's eender, hetzelfde koeterwaals. Goedendag mijnheer Dieter.

(Dieter wuift nerveus. Er valt een stilte.)

Heb ik een mooi moment in de soep gedraaid?

ADAM : Pardon?

MARIETTE : Jullie twee, mannen onder elkaar.

ADAM : Haal je maar niets in het hoofd.

DIETER : (*recht*) Helemaal goed geraden! Je stoort.

ADAM : Wablief?

DIETER : Zij stoort.

ADAM : A ja, je stoort.

DIETER : Het is tenslotte twee weken geleden dat we elkaar gezien hebben. (*Hij haalt Adam aan en knijpt hem in de billen.*) We hebben heel wat in te halen, nietwaar mijn poeperke.

MARIETTE : Klop dat in de deurstijl. En ik maar denken dat dit hier een katersnest is. Maar jullie moeten niet op mij letten. Ik ga gewoon mijn gang.

ADAM : Marietje, lieve schat, waarom neem je het er niet eens van? Alle dagen sta je paraat. De boog kan niet altijd gespannen staan, zeker niet op een zondag.

MARIETTE : Helemaal mijn gedacht. Het is daarom dat André en ik een aantal dagen ertussen uit willen knijpen. Donderdag zijn we terug. Dus vandaag krijgt alles nog een keer een grote beurt. Maar je bent alvast hartelijk bedankt. Als ik geweten had dat ik betaald verlof zou krijgen, was ik eerder vertrokken. Ik zou zeggen, verhuis naar het flatje van mijnheer Dieter en ik zal er ondertussen voor zorgen dat alles spic-en-span wordt.

ADAM : Maar alles is al spic-en-span. Kijk, ik betaal je voor deze dag, vijftig euro. Doe een terrasje, koop een mooi bloesje, om het even.

MARIETTE : Betaald verlof, zei u. Daar heeft mijn vakbond mij nooit over ingelicht.

DIETER : Welke vakbond? Die van de zwartwerkers?

MARIETTE : Nou bedankt, mijnheer Adam. (*Ze wil vertrekken, maar bedenkt zich.*) Zeg, het is vandaag toch zondag? Moet u mij dan geen zondagstarief betalen? (*Ze houdt haar hand op en Adam betaalt nog eens vijftig euro.*) Kijk, ik ben blij dat we zo goed overeenkomen.

ADAM : Een harmonieuze werkgever-werknemer-relatie is altijd te prefereren.

MARIETTE : In dat geval. Wordt een werknemer niet voor zijn volledig verlof betaald? Voor morgen en overmorgen? (*Ze houdt haar hand op en Adam betaalt.*) U bent de beste werkgever van heel de stad. (*Tot aan de buitendeur en terug naar binnen.*) En die andere werkgever, mijnheer Karel, heeft me voor de voorbije

twee dagen nog niet betaald.

ADAM : *(Hij betaalt nog eens.)* Het is voor een goede zaak.

MARIETTE : Allee vooruit, ik ga mijn valiezen pakken. Je bent zeker dat ik niet moet kuisen?

ADAM + DIETER : Heel zeker.

MARIETTE : Het ruikt hier nochtans wat eigenaardig.

ADAM : O ja?

MARIETTE : Alsof er iets is doodgegaan.

ADAM : Allee.

MARIETTE : Onze hond had ooit eens een rat doodgebeten in de kelder. Eer André het kadaver had ontdekt, stonk heel het huis ernaar. Toch niets mis met ons Mitsie? Waar is ze dan, die lieve snoes?

ADAM : Ontsnapt. Het raam in de keuken stond open.

MARIETTE : Dat ben ik niet geweest. Ik let altijd goed op en sluit de boel goed af. Je weet nooit wat er kan binnen waaien.

DIETER : Een of ander lijk. *(Hij krijgt een stoot van Adam. Giechelt)*

ADAM : Goed Mariette, dan wens ik je een fijne vakantie.

MARIETTE : Merci. Toch vreemd, die geur, bedoel ik. Ik heb altijd een goed ontwikkeld reukorgaan gehad. Ik ruik stof en vuil eerder dan dat ik het zie. *(Ze begint snuffend rond te lopen.)*

ADAM : *(Hij begint met de buitendeur te zwaaien.)* Een beetje verluchting zal alle slechte geurtjes buiten blazen.

MARIETTE : *(Ze opent de kast.)* Neen, het is niet in de kast. Zulke geurtjes moet je kordaat aanpakken. Voor je het weet, kruipt het in je behangpapier en krijg je de stank er nooit meer uit. *(Ze snuft in de deuropening van de keuken.)*

ADAM : Onze Karel zal met zijn zatte knoken gemorst hebben.

MARIETTE : O neen, daar kan het niet aan liggen, ik heb altijd alles goed opgeruimd. *(Ze piept in slaapkamer 2.)* Neen, ook niet in mijnheer Karels slaapkamer. Maar ik ben in de buurt.

ADAM : Denk aan dat gloednieuw kleedje dat je nog moet kopen.

MARIETTE : Het is zondag vandaag. *(Ze snuft nadrukkelijk de lucht op. Als ze de sofa*

nadert, bemerkt ze de voeten van het lijk.) Hier ligt een stel benen in de sofa.
En ze stinken.

ADAM : *(Hij giechelt nerveus.)* Mijn Russisch vriendinnetje. Ze heeft zweetvoeten.
Ssst, ze slaapt. Jetlag.

MARIETTE : Vriendinnetje, uit Moskou?

ADAM : Sint-Petersburg.

MARIETTE : En ik dacht, jullie getweeën...

DIETER : Een triootje is ook niet te versmaden, hè poeperke.

MARIETTE : *(tot Adam)* Dat zal uw verloofde graag horen.

ADAM : Saskia is heel ruimdenkend.

MARIETTE : Maar niet zo ruimdenkend. En haar vader al helemaal niet.

ADAM : Je kent haar familie?

MARIETTE : Kennen is veel gezegd. Saskia's vader moet oom zeggen tegen de vader van de schoonbroer van de nicht van mijn beste vriendin. Praktisch familie, mag je zeggen. Een kerel van 120 kg spieren en ogen zo koud als staal. Een ex-militair. Dat grapje dat jullie met zijn dochter uithalen, zal zijn humeur grondig verpesten.

ADAM : Wij kunnen toch rekenen op je discretie?

DIETER : Wij?

ADAM : Ha ja, poeperke.

DIETER : Ja, alstublieft, Mariette. Jouw tact is voor ons zeer belangrijk.

MARIETTE : Als de heren maar kunnen genieten van hun pleziertjes. *(valse sorti)* Maar een kleine vergoeding zou mijn fijngevoeligheid nog versterken. *(Ze houdt haar hand op.)* Beschouw het als een levensverzekering.

ADAM : Heb jij misschien wat kleingeld, Dieter?

DIETER : Wablief?

MARIETTE : Groot geld mag ook.

ADAM : Ik ben platzak. Ik betaal je zo gauw mogelijk terug.

(Dieter betaalt.)

MARIETTE : Ik hou zoveel van mijn werk. (*af, deur dicht*)

ADAM : Dat lijk moet hier zo snel mogelijk buiten.

DIETER : Sorry maat, ik kan mij daar echt niet mee bezighouden.

ADAM : Gene zever, Dieter. Dit is serieus. Ik roep alarmfase rood uit. Alle hens aan dek.

DIETER : En hoe moeten we dat lijk hier buiten krijgen? Het is volop dag. We kunnen niet zomaar met een lijk over straat lopen.

ADAM : We zouden haar in het tapijt kunnen rollen. Waar staat je auto?

DIETER : Op de parking achter het gebouw. Waarom?

ADAM : Perfect. We gebruiken de nooduitgang aan de achterkant, dumpen haar in jouw koffer en rijden ermee naar een of ander bos. Help mij met de koffietafel.

DIETER : Ik begrijp nog altijd niet waarom we niet simpelweg de politie verwittigen.

ADAM : Dat heb ik je toch al uitgelegd. Ze zouden mij direct in de boeien slaan en ik heb er niets mee te maken. Vooruit, pak vast.

(*De mannen buigen zich over de koffietafel. Er wordt op de deur gebonsd.*)

DIETER : Ze kloppen.

ADAM : Dat is niet gemeend.

(*geklop*)

DIETER : Klopperdeklopperdeklop.

ADAM : Ze zullen wel direct weggaan.

BOEIKENS : (*off-scène*) Doe open alstublieft, politie!

DIETER : Nu hebben we het aan onze rekker. Politie. Hoe weten die het van ons blauw smurfje?

ADAM : We doen gewoon alsof we niet thuis zijn.

DIETER : (*Snottert*) Ik ga de gevangenis indraaien. Ik ga mijn job verliezen. Nooit gaat een krant mij nog als journalist aanwerven.

ADAM : Sst.

BOEIKENS : Mijnheer Adam Opdeblaere en Dieter Devogelaere? Doe open, politie.

DIETER : Hoe weet die dat ik hier ben? O lieve God, ik ben er gloeiend bij.

MARIETTE : *(off-scène)* Joehoe mijnheer Adam! Mijnheer Dieter, bezoek!

ADAM : Mariette!

DIETER : Die kletsmaajor.

ADAM : We kunnen onmogelijk de politie binnen laten. Vooruit, handen uit de mouwen. We leggen Minette in het bad. *(Hij opent de badkamerdeur.)*

DIETER : En wat als de politie op onderzoek gaat?

ADAM : Zonder huiszoekingsbevel? Ik dacht van niet.

(Ze dragen Minette naar de badkamer. Geklop.)

BOEIKENS : Ben je zeker dat de heren thuis zijn?

MARIETTE : O ja, heel zeker. Er stond een Russisch nummerke op het programma. Alhoewel, dat kind had verschrikkelijke zweetvoeten. Je moet er echt wreed goesting voor hebben. Mijnheer Adam, kunnen we binnen komen?

ADAM : Momentje! Ik kom dadelijk open doen. Ik ben niet deftig gekleed. *(Neemt zijn jas, tot Dieter.)* Leg dat over haar heen en trek het douchegordijn dicht.

DIETER : Arme Minette, ze had zo'n sterke swing.

ADAM : Deur dicht, idioot.

MARIETTE : Straks gebruik ik mijn sleutel. *(geklop)*

ADAM : Sterke swing? Hoe weet jij dat ze golf speelde?

DIETER : *(op, gibbonert verlegen)* Zou je niet open doen? Ze kloppen.

ADAM : Ik ben zo daar! Een ogenblikje nog! *(tot Dieter)* Hoe weet jij dat onze Smurfin golf speelde? Kende jij haar? O natuurlijk, van de golfclub.

DIETER : Zij was een full member. High society. Zulke mensen gaan niet om met het gewone voetvolk. Kom, de politie, uw vriend.

ADAM : Jij kende haar! En daarnet deed je alsof...

DIETER : Sst, niet zo luid. Er staat een agent aan je deur.

ADAM : Hoe goed kende je haar?

DIETER : Zal ik alvast open doen? *(Hij opent de deur.)*